

Michael Ende

Tranquilla Trampeltreu, vytrvalá korytnačka

Jedného krásneho rána sedela korytnačka Tranquilla Trampeltreu na slnku pred svojou útulnou malou jaskyňou a pokojne žuvala skorocelový list.

Nad ňou, vo vetvách prastarého olivového stromu, sedela holubica Sulaika Strieborný Hrvolček a čistila si trblietavé operenie. Zrazu priletel holub Šalamún Strieborný Hrvolček, viackrát sa uklonil a zvolal: "Ó Sulaika, ty radosť môjho srdca, už si to počula? Veľký sultán všetkých zvierat, Leo dvadsiaty ôsmy, bude sláviť svadbu. Preto poďme a zaľme spolu k jeho jaskyni, svetlo z mojich očí!"

"Ó pán môj a vládca," riekla holubica, "sme pozvaní?"

"Neznepokojuj sa, hviezda môjho života," odpovedal Šalamún Strieborný Hrvolček a niekoľkokrát sa uklonil, "všetky zvieratá, veľké i malé, staré i mladé, tučné i štíhle, mokré i suché, sú pozvané, teda aj my. Má to byť najkrajšia slávnosť, aká kedy existovala, ale musíme sa poponáhľať, pretože cesta k leviemu brlohu je veľmi dlhá a sviatok bude čoskoro."

Sulaika prikývla a oba holuby odleteli.

Tranquilla Trampeltreu, ktorá to všetko počula, sa tak hlboko zamyslela, že dokonca zabudla zjesť zvyšok svojich raňajok.

"Ak všetky zvieratá, veľké i malé, staré i mladé, tučné i štíhle, mokré i suché sú pozvané na svadbu," tak si hovorila Tranquilla, "potom ja zrejme tiež".

Tak prečo by som nemala ísť na najkrajšiu slávnosť, aká kedy existovala?" Po tom, čo celý deň a nasledovnú noc o tom premýšľala, bolo jej rozhodnutie pevné.

Sotva vyšlo ranné slnko, dala sa do pohybu. Krok za krokom, síce pomaly, ale neprestajne.

Keď už takto liezla takmer celý deň, prišla k trňovému kríku. Tam bývala pavúčica Fatima Vláknokrížová uprostred svojej nádhernej siete.

"Hej, Tranquilla Trampeltreu," zvolala pavúčica, "kamže v takom zhone, ak sa smiem spýtať?"

"Dobrý večer, Fatima Vláknokrížová!" odpovedala korytnačka, a zastavila sa, aby si na chvíľu oddýchla. "Ako viete, náš veľký Sultán, Leo dvadsiaty ôsmy, pozval všetky zvieratá na svadbu. Preto tam idem aj ja."

Fatima Vláknokrížová sa chytila svojimi dlhými prednými nohami za hlavu a začala sa smiať tak, že celá jej sieť sa začala povážlivo hojdať.

"Ach Tranquilla" zvolala konečne, "ty najpomalšia z pomalých - ako sa tam chceš vôbec dostať?"

"Krok za krokom" odpovedala Tranquilla.

"A pomyslela si aj na to" zvolala Fatima Vláknokrížová", že svadba bude už o štrnásť dní?"

Tranquilla pozrela presvedčivo na svoje malé, zavalité nohy a odpovedala: "Ja tam budem včas."

»Tranquilla!," povedala pavúčica súcitne. »Tranquilla Trampeltreu! Aj pre mňa by tá cesta bola príliš ďaleká, a to mám nielen svižné nohy, ale aj dvakrát toľko. Buď rozumná! Vzdaj to a choď domov!"

„Bohužiaľ, to nejde," odpovedala korytnačka jemne, "moje rozhodnutie je pevné." "Komu niet rady, tomu niet pomoci", povedala pavúčica a začala nahnevane pliesť svoju sieť.

"To je pravda," povedala Tranquilla, "Tak zbohom, Fatima Vláknokrížová." A s tým odkračala ďalej. Pavúčica sa zlomyseľne zasmiala popod nos a zašepkala: "Len nebež príliš rýchlo, lebo prídeš nakoniec príliš skoro!"

Tranquilla Trampeltreu však putovala ďalej, cez kopce i skaly, cez piesok i háje, nocou i bielym dňom.

Ako tak raz prechádzala popri malom rybníku, zastavila sa, že sa napije. Na brečtanovom liste sedela slimáčica Šeherezáda Slizká, ktorá pozerala na korytnačku očami na dlhých stopkách.

"Dobrý deň!", povedala Tranquilla priateľsky.

Trvalo to peknú chvíľu, kým sa slimáčica pozbierala natoľko, že mohla odpovedať. "Preboha," povedala skackavo a nekonečne pomaly. "Ty vieš ale rýchlo utekať! Dostávam závrat už len keď ťa sledujem."

"Idem na svadbu nášho veľkého Sultána, Leo dvadsiateho ôsmeho," povedala Tranquilla. Tentoraz to trvalo ešte dlhšie, kým Šeherezáda zoradila svoje lepkavé myšlienky do tej miery, že ich mohla s námahou vyjadriť: "Aké poslimačené! To si ale bežala úplne chybným smerom!", gestikulovala svojimi tykadlami zmätene kol dookola: "Tamnietamodtiaľsemtotiaľto!-Tunietamtadiaľmnesemnie severne preto že si že ... " a beznádejne sa zaplietla do svojho ťažkého vysvetlenia.

"Nevadí," povedal Tranquilla, "teraz o tom aspoň každopádne viem.

Kamže hovoríš, že mám ísť?"

Slimáčica bola tak zmätená, že sa stiahla do svojej ulity a opäť sa ukázala až po pol hodine.

Tranquilla trpezlivo čakala, kým Šeherezáda opäť nájde reč.

"Preboha," nariekala slimáčica.

"Také nešťastie! Mala si ísť na juh a nie na sever. Presne opačne budeš musieť ísť."

"Ďakujem za pomoc!" odpovedala Tranquilla a otočila sa dôkladne do opačného smeru.

"Ale slávnosť je už pozajtra!", zvolala slimáčica plačlivo.

"Ja tam budem včas," povedala Tranquilla.

"Nikdy!" vzdychla si slimáčica, a pozrela trdnomyseľne na korytnačku. "Nikdy a nijako! Áno - ak by si od začiatku bežala správnym smerom - potom možno. Ale teraz je všetko beznádejné. Všetko bolo márne. Aké poslimačené!"

"Môžeš si kludne sadnúť na môj pancier, ak chceš ísť so mnou," navrhla jej Tranquilla.

Šeherezáde Slizkej klesli odovzdane oči na stopkách. "To nemá žiaden význam. Je príliš neskoro, príliš neskoro. Nikdy by sme sa tam nedostali."

"Ale áno," povedala Tranquilla. "Krok za krokom".

"Som tak smutná," oponovala slimáčica. „Zostaň so mnou, a uteš ma!"

"Bohužiaľ, to nejde," povedala Tranquilla priateľsky. "Moje rozhodnutie je pevné." A s tým sa dala znova do pohybu, tentokrát opačným smerom. Šeherezáda Slizká ju pozorovala ešte dlhý čas so slzami v očiach na stopkách a ustavične robila zaklínacie pohyby svojimi tykadlami.

Opäť putovala korytnačka mnoho dní, tentoraz v opačnom smere, cez kopce i skaly, cez piesok i háje, nocou i bielym dňom. Napokon stretla jaštericu Zachariáša Krásnonôžku, ktorý ležal na slnkom ožiarenom kameni a spal. Jeho smaragdovo zelený šupinatý oblek sa skvostne ligotal. Keď sa korytnačka priblížila, otvoril jedno oko, žmurkol a rozospato povedal: "Stop! Kto tam? Odkiaľ sa ide? Kam sa kráča?"

"Volám sa Tranquilla Trampeltreu," povedala korytnačka. "Idem od prastarého olivovníka a kráčam k leviemu brlohu."

Zachariáš Krásnonôžka zívola. "Ajhl'a, ajhl'a. A čo sa tam chce hľadať?"

"Idem na svadbu nášho veľkého Sultána, Leo dvadsiateho ôsmeho, pretože pozval všetky zvieratá, vrátane mňa," odpovedala Tranquilla.

Teraz Zachariáš Krásnonôžka otvoril s úžasom aj svoje druhé oko a pozrel blahosklonne na korytnačku. "Ako si predstavuje úbohý hltač prachu," zafuňal po chvíli, "že sa tam teraz ešte dostane?"

"Krok za krokom" povedala Tranquilla.

Zachariáš Krásnonôžka sa oprel o lakte a zabubnoval prstami.

"Ajhl'a, ajhl'a, týmto neuponáhľaným spôsobom sa chce ísť na svadbu, ktorá by bola už pred týždňom?"

"Takže nebola pred týždňom?" spýtala sa Tranquilla.

"Nie," odpovedal Zachariáš Krásnonôžka lenivo. "Fajn," povedala Tranquilla radostne. "Potom tam preda len budem včas." "To sa rozhodne nebude! Ako vysokopostavený úradník levieho dvora prehlasujem: Svadba je predbežne zrušená.

Leo dvadsiaty ôsmy musel celkom náhle vyraziť do vojny proti tigrovi Zabulonovi Šabl'ozubému. Takže sa možno opäť pokojne vrátiť domov."

"Bohužiaľ, to nejde," odpovedala Tranquilla Trampeltreu. "Moje rozhodnutie je pevné."

A s tým nechala jaštericu ležať po svojej ľavej strane a potulovala ďalej. Zachariáš Krásnonôžka však hľadel nezúčastnene pred seba a stále znovu si mrmlal: "Človek sa len čuduje, ... teda človek sa len čuduje ..."

A opäť putovala korytnačka mnoho dní cez kopce i skaly, cez piesok i háje, nocou i bielym dňom.

Keď prechádzala skalnou púšťou, stretla spoločenstvo havranov sediacych na vyschnutom strome, ponorených, ako sa zdalo, do ponurých myšlienok. Tranquilla Trampeltreu sa zastavila, aby sa spýtala na cestu.

"Hapči!" Zaškrekotal jeden z havranov, ešte predtým, než jej niečo povedal.

»Na zdravie!" zvolala Tranquilla priateľsky.

"Ja som nekýchal," zaškrekotal havran mrzuto, "ja som sa predstavil.

Som mudrc Hapči Halef Habakuk."

„Ó, prosím o odpustenie," povedala. "Volám sa Tranquilla Trampeltreu a som len jednoduchá korytnačka. Môžeš mi, prosím, povedať, múdry Habakuk, či sa tadiaľto ide k brlohu nášho veľkého Sultána, Leo dvadsiateho ôsmeho? Som totiž pozvaná na jeho svadbu."

Havrany vrhli na seba zmysluplné pohľady a rozkašľali sa.

"Mohol by som ti to povedať," objasňoval Habakuk, škriabajúc sa na hlave pazúrom, "- ale už by ti to nebolo k úžitku. Totiž tam, kde sa teraz nachádza náš veľký sultán, dokonca ani my mudrci nedosiahneme. A ty, úbohé nevedomé plaziace sa stvorenie, ako by si mohla, s tvojou krátkou mysl'ou, sa tam niekedy ocitnúť?"

"Krok za krokom" povedala Tranquilla.

Opäť si havrany navzájom vymenili zmysluplné pohľady a rozkašľali sa.

"Ach, ty oklamané stvorenie!" zaškriekal Habakuk sviatostne. "O čom ty hovoríš, to je už dávno preč. A minulosť nikto nezadrží."

"Ja tam budem včas," povedala Tranquilla sebaisto. "Nemožné!", odpovedal Habakuk hrobovým hlasom. "Či nevidíš, že nosíme smútok? Pred pár dňami sme veľkého sultána, Leo dvadsiateho ôsmeho, pochovali. Bol tak ťažko ranený v boji s tigrom Zabulonom Šabl'ozubým, že musel zomrieť."

"Ach," povedala Tranquilla Trampeltreu, "To mi je skutočne ľúto."

"A preto sa obráť domov," pokračoval Habakuk, "alebo zostaň tu a smúť s nami."

„Bohužiaľ, to nejde,“ odpovedala priateľsky Tranquilla, "moje rozhodnutie je pevné." A s tým sa opäť vydala na cestu.

Havrany pozreli nesúhlasne za ňou, potom dali hlavy dohromady a zaškrekotali: "Aká to tvrdohlavá osoba! Skutočne chce ísť na svadbu niekoho, kto už dávno zomrel!"

Opäť sa Tranquilla Trampeltreu vliekla mnoho dní, cez kopce i skaly, cez piesok i háje, nocou i bielym dňom. Až sa konečne dostala do lesa plného kvitnúcich stromov. Uprostred lesa sa nachádzala veľká kvetinová lúka. A na tej lúke bolo zhromaždených mnoho zvierat - veľké i malé, staré i mladé, tučné i štíhle, mokré i suché, a všetky boli veľmi šťastné a plné očakávania.

"Och, prosím," požiadala Tranquilla Trampeltreu malú hodvábnu opicu, ktorá vedľa nej poskakovala hore dolu a tliekala rukami, "kadiaľ sa tu ide k brlohu nášho veľkého Sultána?"

"Ale veď stojíš priamo pred ním", zvolala malá opica (mimochodom, volala sa Jusuf Svrbiaci Prst, ale to tu už nie je dôležité), "tamto je vchod!"

"A je toto azda," spýtala sa Tranquilla Trampeltreu pomaly, "svadba nášho veľkého Sultána, Leo dvadsiateho ôsmeho?"

"Ach, nie," zvolala malá opica. "Ty naozaj musíš prichádzať veľmi z ďaleka! Dnes, ako každý vie, slávi svoju svadbu náš nový veľký Sultán, Leo dvadsiaty deviaty."

V tej chvíli sa vo chode do brlohu objavil krásny mladý lev s veľkou hrivou, ktorý žiaril ako slnko a vedľa neho stála krásna mladá levica. A všetky zvieratá kričali "Vivat!" a "Nech žijú novomanželia!" A potom sa tancovalo a hralo a spievalo a hodovalo neskoro do noci. A svetlušky žiarili a slávici a cvrčky vyhrávali. Jedným slovom, bola to naozaj najkrajšia slávnosť, aká kedy existovala. A medzi svadobčanmi sedela Tranquilla Trampeltreu, trochu unavená, ale veľmi šťastná a povedala: "Vždy som hovorila, že tu budem včas"